

er blevet til indenfor vore Organisationer. Det er ogsaa paa dette Punkt den offentlige Mening, der har lagt Tryk paa os. Man har sagt, at det er absolut ikke nødvendigt f. Eks., at ugifte Mennesker, løse og ledige Mennesker, faar den samme Løn som gifte Familieforsørgere. Det har naturligvis ikke kunnet influere paa Lønningerne, om Folk er gifte eller ugifte, for det er Arbejdet, der betales; men saa har man fundet den Form, at man har ganske lave Minimallønninger, fastsat ud fra den Betragtning, at det er Mindstelønninger, som indføres for at faa alle med, for at faa de unge med, for at faa de svagt udrustede Arbejdere med, idet det er det bedste, at disse bestiller noget i Stedet for at blive skubbet bort og falde det offentlige til Byrde. Saavel de Fag, der har Ugelønninger, som de, der har Timelønninger, har saadanne ganske lave Mindstelønninger.

Jeg paastaar nu — og det ser man ogsaa af det Bilag, der følger fra Arbejdsgiverne — at det, der sker her, kun er et Forsøg paa at nedbryde Arbejdernes Ret til, naar det gøres muligt, indenfor Samfundet at faa deres Kaar forbedret. Det kan vi naturligvis ikke være med til. Vi har i det Fag, jeg tilhører, for unge Mennesker ganske lave Ugelønninger; det har man ogsaa i andre Fag; Smedene f. Eks. har en Minimalløn, der er helt nede paa 74 Ø. Det er ganske utilladeligt paa den Maade at misbruge et Forhold, som man dog fra Samfundets Side i sin Helhed maa erkende som godt, nemlig at man indretter det paa en saadan Maade, at alle kan komme med, og saaledes, at ingen skubbes ud, fordi Arbejdsgiveren siger: Den og den Mand kan ikke præstere Arbejde for den Løn, jeg skal give ham, og derfor vil jeg ikke have ham. Dette Forhold med Mindstelønninger maa man bevare; ogsaa det er en Sag, der henhører under fri Overenskomstforhandling mellem Arbejdsgiver og Arbejder, det bør ikke blandes ind i vor Arbejdsløshedslovgivning.

Og det Begreb, som her er opstillet, Mindsteløn for normalt Arbejde, vil jeg i hvert Tilfælde gerne have forklaret nok en Gang af den højtærede Indenrigsminister, naar han faar Ordet; for jeg har nu gennem snart 25 Aar haft med faglige Forhandlinger at gøre, og jeg kender ikke andet end Minimalløn, Normalløn og individuel Løn. Jeg vil gerne spørge, hvorledes man skal fastslaa for en Branche eller et Fag, hvad der er normalt Arbejde, og hvad der er Mindstelønnen for dette normale Arbejde. Skal vi saa igen til at bruge en hel Masse Papir? Naar der klages over, at en Arbejdsgiver vil sætte Lønnen ned, skal der saa optages et

helt Forhør? Undersøgelsen skal vel omfatte baade Arbejdere og Arbejdsgivere, og jeg tror, man derigennem kunde faa sat et nyt stort Apparat paa Benene. Jeg vil foreslaa i det kommende Udvalg, at man gaar bort fra denne Bestemmelse.

Men saa er det Spørgsmaal, der rejses hver Gang: Hvad Garanti har vi da for, at Folk ikke hellere vil tage Understøttelse end gaa i Arbejde? Maa jeg hertil straks svare, at man har den allerbedste Kontrol deri, at det er Arbejderne selv, der betaler og ogsaa i Fremtiden skal betale de 55 pCt. af den Understøttelse, som udbetales. Jeg vilde gerne invitere de Herrer fra den anden Side til at komme en Gang, naar vi har Generalforsamling i vor Arbejdsløsheds-kasse, og høre den Kritik, der rejses, naar man har faaet Nys om, at en eller anden ikke har været flink nok til at springe af Sted, naar der har vinket blot en Dags Arbejde ude i Horisonten. De arbejdende Kammerater ved saa udmærket godt, at det afhænger af de Understøttelser, der betales, hvor stort det Kontingent bliver, som de skal betale i Aarets Løb. Og dernæst er der Størrelsen af Understøttelsen. Det er sindssygt at tro, at en Mand skal gøre sig arbejdsløs, naar han højest kan opnaa $\frac{2}{3}$ af sin Arbejdsfortjeneste derved, og her i Forslaget er det oven i Købet fastsat, at den Understøttelse, han kan faa, kun kan være $3\frac{1}{2}$ Kr. for en ugift og 4 Kr. for en gift Mand, en Familieforsørger. Der er da virkelig ingen — det skulde da være et sindssygt Individ — der vil forlade et godt Stykke Arbejde, ved hvilket han under den nuværende Forhold kan tjene over det dobbelte, for i Stedet for at gaa over og tage mod en saadan Arbejdsløshedsunderstøttelse. Den bedste Kontrol mod Misbrug, der haves, er altsaa, at det er Arbejderne selv, som gennem deres Forsikring betaler det største Bidrag til denne Understøttelse, og dernæst at denne Understøttelse paa den anden Side ikke maa naa op til den Højde, Arbejdslønnen har.

Saa kommer jeg til at omtale den ekstraordinære Arbejdsløshed, og her maa jeg tilstaa, at jeg staar paa Venstres gamle Standpunkt, det, Venstre stod paa i Fjor, at jeg vil ikke have indblandet hele denne ekstraordinære Historie i Ordningen af vore Arbejdsløsheds-kasser, som hviler paa Forsikringsprincippet. Det gælder baade med Hensyn til Kontingentydelsen, Krisefonden, som vi skal aflevere, og det, der omhandles i § 32, 1ste Stykke, der siger: „Saafremt Staten, Kommunerne eller private Institutioner, der nyder offentlig Støtte,